

РЕШЕНИЕ

№ 1443

гр. София, 28.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 13.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **13926** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във връзка с чл.129 ал.7 от ДОПК.
Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] [населено място] срещу АПВ № П-22221218122370-004-001/12.07.2018г, потвърден С РЕШЕНИЕ № 1452/21.09.2018г. на Директор на Дирекция“ ОДОП“ –С. към ЦУ на НАП, в частта на отказа за начисляване на лихви по реда на чл.92 ал.10 от ЗДДС и чл.129 ал.5 т.1 и т.2 от ДОПК за периодите от 15.02.2017г. до 18.10.2017г.
С Решение № 16890/11.12.2019г. по адм.дело № 7135/2019г. по описа на ВАС, 8-мо отделение е отменено Решение № 2273/02.04.2019г. на АССГ по адм.дело № 11913/2018г. и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Административен съд София град. С решението на ВАС са дадени задължителни указания, а именно да бъдат изискани писмени доказателства за упълномощаване на органа, издал оспореният АПВ във връзка с разпоредбата на параграф 1 т.1 от ДР на Наредба № Н-9/16.12.2009г., както и да бъде изискана цялата преписка по издаване на оспорения акт, включително и направеното искане от жалбоподателя, въз основа на което е образувано административното производство.
В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалвания АПВ. Твърди се, че правилно органът по приходите е приел, че на дружеството следва да бъде начислена лихва за забава върху сумата от 300 000 лева, но неправилно е приел, че лихвата следва да се начисли от дата 18.10.2017 година, а не от 15.02.2017 година. Непосочването на ДДС за възстановяване в клетка 80 от СД за месец 10.2016 година

не лишава дружеството от право на лихви за забава, като жалбоподателят не е декларирал данъка за възстановяване за месец 10.2016 година по съответния ред, тъй като е извършвана ревизия. Лихва се дължи от датата, на която данъкът е следвало да бъде възстановен съгласно ал.1, т.4, ал.3, т.4 от чл.92 от ЗДДС до окончателното му изплащане независимо от ревизионното производство, както и от спирането на ревизионното производство, освен ако данъкът не е възстановен в хода на ревизията в рамките на тези срокове. Иска се отмяна на АПВ, в частта в която е отказано начисляване на лихви за забава от 15.02.2017г. до 18.10.2017г.

В съдебно заседание, жалбоподателят- [фирма], редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от адвокат Р., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. В настоящото производство не претендира разноски.

Ответникът по жалбата – Директорът на Дирекция“ ОДОП“ –С., редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт П., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 30.03.2018г. жалбоподателят е депозирал искане с вх.№ 12-53-06-273/30.03.2018г. за прихващане или възстановяване до Директора на ТД на НАП С.. Поискал е на основание чл.129 ал.1 от ДОПК да бъде извършено възстановяване на сумата от 300 000 лева по РА № 22221716008435-091-001/03.07.2017г., отменен с влязло в сила Решение № 1324/01.03-2018г. по адм.дело № 383/2018г., 13 състав на АССГ и Решение за поправка на ОФГ № 1871/22.03. Поискани са и лихви за забава до окончателното изплащане.

С Ревизионен акт № Р-22221716008435-091-001/03.07.2017г. е отказано право на данъчен кредит в размер на 300 000 лева за данъчен период месец 10.2016 година.

С Решение № 1324/01.03.2018 година постановено по адм. дело № 383/2018г. по описа на АССГ е отменен РА № Р-22221716008435-091-001/03.07.2017г., в частта, потвърдена с Решение № 1914/05.12.2017г. на Директора на Дирекция ”ОДОП” -С., с която е отказано право на данъчен кредит на жалбоподателя [фирма] за данъчен период месец 10.2016 година в размер на 300 000 лева.

С АПВ № П-22221218061322-004-001/26.04.2018г. на жалбоподателя е възстановена сумата от 300 000 лева за данъчен период месец 10.2016 година.

С Решение № 939/02.07.2018г. на Директора на Дирекция” ОДОП” е отменен АПВ № П-22221218061322-004-001/26.04.2018г., издаден от С. Р. И. на длъжност инспектор по приходите в ТД на НАП- С., в частта на отказа за начисляване на лихви по реда на чл.92, ал.10 от ЗДДС, вр.с чл.129, ал.5 т.1 и т.2 от ДОПК, като е указано на органа, възложил извършването на проверка да издаде резолюция за проверка и да бъде проведено производство по издаване на АПВ по реда на чл.129, ал.2, т.2 от ДОПК в 30 дневен срок от връчване на решението, съобразно с изложените в него мотиви.

С Резолюция за извършване на проверка № П-22221218122370-ОПР-001/09.07.2018г. на Л. Г. С. на длъжност–старши инспектор по приходите, е определена А. И. Д. на длъжност- старши инспектор по приходите да извърши проверка на [фирма], относно отказа за начисляване на лихви по реда на чл.129 ал.2, т.2 от ДОПК за

данъчен период месец 10.2016 година по ЗДДС и определил срок за завършване на проверката- 31.07.2018 година.

На 12.07.2018 година, А. И. Д. на длъжност- Старши инспектор по приходите при ТД на НАП- С. издала Акт за прихващане или възстановяване № П-22221218122370-004-001, с който върху сумата от 300 000 лева, която е възстановена с АПВ № П-22221218061322-004-001/26.04.2018г. следва да бъде начислена лихва за забава, считано от 18.10.2017г. до окончателното възстановяване -26.04.2018г.

АПВ е връчен на пълномощника на управителя на проверявания субект на дата 13.07.2017 година/ видно от представената по делото разписка,находяща се на лист 15 от адм.дело № 11913/2018г., приложено по настоящото дело.

На 20.07.2018г., дружеството- жалбоподател депозирало жалба срещу издадения АПВ до Директора на Дирекция“ ОДОП“ -С..

На 21.09.2018г. Директора на Дирекция“ОДОП“ –С. с Решение № 1452 потвърдил обжалвания АПВ, в частта на отказа за начисляване на лихви по реда на чл.92 ал.10 от ЗДДС и чл.129 ал.5 т.1 и т.2 от ДОПК за периодите от 15.02.2017г. до 18.10.2017г.

Решението е връчено на дата 27.09.2018 година.

В хода на настоящото съдебно производство е приета длъжностна характеристика на А. И. Д. на длъжност старши инспектор по приходите, Заповед № 1070/18.05.2009г. на изпълнителния директор на НАП за назначаването на А. Д. на длъжността старши инспектор по приходите, справка –декларация по ЗДДС вх.№ 22171368341/14.12.2016г. за данъчен период месец 11 .2016г., подадена от жалбоподателя ведно с отчетните регистри –дневник за покупки и дневник за продажби, уведомление за приемането на декларацията и искане с вх.№ 12-53-06-273/30.03.2018г. за прихващане или възстановяване до ТД на НАП С., офис И., подадено от [фирма]. Приобщени са всички доказателства и материали от адм.дело № 11913/2018г. по описа на АССГ

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване .

Разгледана по същество,същата е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 144,ал.1 ДОПК постановява, че по реда за обжалване на ревизионен акт се обжалват и другите актове, издавани от органите по приходите, доколкото в самия ДОПК не е предвидено друго. В тази връзка, при обжалване на Акт за прихващане или възстановяване, следва да намерят приложение разпоредбите, отнасящи се до ревизионния акт, а именно разпоредбата на чл.156 ал.1 ДОПК и преценка законосъобразността на акта за прихващане или възстановяване, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби /аргумент от чл. 160 ал.2 ДОПК/.

Обжалваният акт за прихващане или възстановяване № П-22221218122370-004-001/12.07.2018г. е издаден от компетентен орган- старши инспектор по приходите при ТД на НАП- С. ,офис“ И.”- А. И. Д., която е определена от Ръководител екип- старши инспектор по приходите в Сектор“ Проверки“ , офис“ И.”“- Л. Г. С. за орган, който следва да извърши проверка на дружеството-жалбоподател с негова Резолюция за извършване на проверка по прихващане или

възстановяване № П-22221218122370-ОРП-001/09.07.2018г. издадена на основание чл.129 ал.5 т.2 от ДОПК и във връзка с Решение № 939/02.07.2018г. на Директора на дирекция ОДОП С.. От събраните доказателства е установено, че лицето А. И. Д. към датата на възлагане на проверката, така и към датата на издаване на АПВ е заемала длъжността- старши инспектор по приходите. Наред с това, е установено, че лицето, възложило проверката Л. Г. С. също е заемал длъжността – Старши инспектор по приходите в сектор „Проверки“ и е притежавал квалифициран електронен подпис.

По силата на чл.110, ал.4 от ДОПК проверката се извършва от органите по приходите, без да е необходимо изрично писмено възлагане, а в случая такова е налице. Предвид изложеното съдът намира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.110, ал.4 от ДОПК вр. чл.129, ал.2, т.2 и ал.3 от ДОПК и с чл.7, ал.1 т.4 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП) и в кръга на определените в чл. 129, ал.3 от ДОПК правомощия.

В изпълнение указанията на ВАС, дадени с Решение № 16890/11.12.2019г. по адм.дело № 7135/2019г. по описа на ВАС е указано на ответника да представи писмени доказателства за надлежно упълномощаване на органа, издал оспореният АПВ. Видно от мотивите на съдебното решение, настоящият съд следва да извърши проверка за надлежно упълномощаване на органа, в съответствие с разпоредбата на параграф 1 т.1 от ДР на Наредба № Н-9/16.12.2009г.

Съгласно чл.1ал.1 от Наредба № Н-9/16.12.2009г. за възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава - членка на Европейския съюз, С тази наредба се определят:

1. условията и редът за възстановяване на начислен данък върху добавената стойност на данъчно задължени лица, установени и регистрирани за целите на данък върху добавената стойност в друга държава - членка на Европейския съюз, за закупени от тях стоки, получени услуги и осъществен внос на територията на страната, и

2. условията и редът за подаване на искане за възстановяване на данък върху добавената стойност на данъчно задължени лица, установени в страната и регистрирани по Закона за данък върху добавената стойност, за закупени от тях стоки, получени услуги или осъществен внос на територията на друга държава - членка на Европейския съюз.

Безспорно е, че жалбоподателят е данъчно задължено лице, установено и регистрирано по ЗДДС на територията на България и не попада в обхвата на чл.1ал.1 т.1 от Наредба № Н-9/16.12.2009г.

[фирма] не попада и в обхвата на чл.1 ал.1 т.2 от Наредба № Н-9/2009г., тъй като исканото за възстановяване ДДС не е за закупена стока, респективно услуга или осъществен внос на територията на друга държава –членка на ЕС. Исканото за възстановяване ДДС е формирано въз основа на фактура № [ЕГН]/30.09.2016г., издадена от [фирма], която участва в декларирания от проверяваното лице резултат за м.10.2016г.-ДДС за възстановяване в размер на 607 118,10 лева. Фактурата е с предмет – линия за обработка на едър рогат добитък – 1 брой на стойност 1 500 000,00 лева и технология за гушене на водоплаващи птици - 1 брой 1 500 000 лева. Доставката, обхващаща доставка на стока и доставка на услуга – право на собственост върху интелектуален актив е предадена и приета на територията на Република България, поради което е изключено и приложното поле на чл.1 ал.1 т.2 от Наредба №

Н-9/2009г.

С оглед на изложеното не може да се приеме, че намира приложение нормата на параграф 1 т.1 от ДР на Наредба №Н-9/2009г. съгласно, която компетентен орган по приходите е директорът на ТД на НАП С. или упълномощен от него орган.

От доказателствата по делото е видно, че лицата, които са участвали в производството по извършване на проверка, в производството по издаване на АПВ са притежавали квалифициран електронен подпис.

При издаване на АПВ, органът по приходите е спазил процесуално правните разпоредби. Актът е издаден и в предписаната от закона форма.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Правната регламентация на прихващането и възстановяването се намира в чл.128-129 от ДОПК. Според разпоредбата на чл.128 ,ал.1 ДОПК-недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Процедурата относно прихващането е визирана в чл.129 от ДОПК-прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго, а след постъпване на искането по ал. 1 може да се възложи извършването на ревизия или проверка,.Актът за прихващане или възстановяване се издава в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия. Недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал.1-4

В конкретната хипотеза, производството по издаване на АПВ е започнало по искане с вх.№ 12-53-06-273/30.03.2018г. за прихващане или възстановяване, депозирано от жалбоподателя. Въз основа на искането е издаден АПВ №П-22221218061322-004-001/26.04.2018г., с който на [фирма] е възстановена сумата от 300 000 лева по РА №Р-222217160084365-091-001/03.07.2017 година, отменен с Решение № 1324/01.03.2018 година по адм. дело № 383/2018 година, 13 състав на АССГ и Решение за поправка на ЯФГ №1871/22.03.2018 година. Процесната сума от 300 000 лева представлява непризнат данъчен кредит по фактура № 20...18/30.09.2016 година, издадена от [фирма], която е включена от [фирма] в Дневника за покупки за данъчен период м.10.2016г. и участва в резултата за периода. С АПВ № П-22221218061322-004-001/26.04.2018г. е извършено прихващане на сумата от 28 872,58 лева, представляващи задължения за ДОО, ЗО, УПФ, ДДФЛ, ЗДДС и КД на [фирма], и след извършеното прихващане на жалбоподателя ефективно е възстановена сумата от 271 127,42 лева, постъпила по сметка на [фирма] на 27.04.2018г. /по данни от счетоводството на дружеството/, който факт се установява от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено.

За данъчен период м.10.2016 година [фирма] е подал СД по ЗДДС, вх.№22171359348/14.11.2016 година с деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 607 118,10лв. В периода възниква процедура по приспадане съгласно чл.92, ал.1, т.2 от ЗДДС, поради което кл.80 на СД не е попълнена.

За данъчен период м.11.2016 година [фирма] е подал СД по ЗДДС с деклариран резултат ДДС за внасяне в размер на 578 283,94 лева, който участва в процедурата, възникнала в предходния данъчен период.

За данъчен период м.12.2016г. [фирма] е подал СД по ЗДДС с деклариран резултат ДДС за внасяне в размер на 954,54лв.

Резултатът от процедурата е ДДС за възстановяване по реда на чл.92, ал.1, т.4 от ЗДДС в размер на 27 879,62 лева, който резултат не е посочен в кл.80 от СД подадена от [фирма] с вх.№ 22171377201/16.01.2017г. /за м.12.2016г./

По отношение на спорния период м.10.2016г. в процесното АПВ е посочено, че върху сумата от 300 000,00 лева, възстановена с АПВ №П-22221218061322-004-001/26.04.2018 година следва да бъде начислена лихва за забава в размер на 15 917,94лв. изчислена за периода от 18.10.2017г. до момента на окончателното възстановяване 26.04.2018 година.

Спорът в настоящото производство се свежда до това от кой момент следва да се начисли лихвата за забава върху възстановената сума от 300 000 лева- от дата 18.10.2017г. до 26.04.2018г. / така както е възстановена с обжалвания АПВ или от датата, от която я претендира жалбоподателят- от 15.02.2017г. до 18.10.2017г. или алтернативно от дата 03.07.2017г. /датата на издаване на РА / до 18.10.2017 година.

Съгласно чл.92 ал.10 от ЗДДС данък, подлежащ на възстановяване, невъзстановен без основание или невъзстановен поради отпаднало основание (включително при отмяна на акт) в предвидените в този закон срокове по ал. 1, т. 4, ал. 3 и 4, се възстановява заедно със законната лихва, считано от датата, на която е следвало да бъде възстановен по този закон, до окончателното му изплащане, независимо от разпоредбата на ал. 8 и от спирането на данъчното производство. По реда на чл.92,ал.1,т.4 от ЗДДС, ако след изтичането на срока по т.2 има остатък от данъка за възстановяване,органът по приходите прихваща този остатък за погасяване на изискуеми публични вземания или го възстановява в 30 дневен срок от подаване на последната справка декларация. Съгласно чл.92,ал.1,т.5 от ЗДДС ако данъкът за възстановяване, по отношение на който е започнала процедура за приспадане не е приспаднал изцяло към подаване на справката – декларация за последния от двата данъчни периода, всеки друг данък за възстановяване за някои от тези два данъчни периода се добавя към него и подлежи на възстановяване по реда и в срока по т.4 и денят, следващ деня, в който изтича 30 дневният срок от подаване на справката- декларация, участваща в процедурата по приспадане е началният момент, в който следва лихвата за забава и лихви се дължат само по отношение на невъзстановен в срок ДДС по приключила процедура по приспадане.От своя страна, съгласно чл.125,ал.1 от ЗДДС,декларирането на данъка от задълженото лице става именно чрез подаването на Справка-

декларация, образецът на който е определен в ППЗДДС. От своя страна, нормата на чл.68 от ППЗДДС определя изрично реда, по който следва да се заяви наличието на ДДС за възстановяване след изтичане на процедура по приспадане. Алинея 3 на чл.68 от ППЗДДС предвижда, че ако след подаване на двете СД по чл.92, ал.1, т.2 от ЗДДС е налице неприспаднал данък от данъка за възстановяване, лицето следва да посочи в клетка 80 на последната справка-декларация неприспадания остатък от данъка за възстановяване, който подлежи на възстановяване, посочен в следващите две справки декларации, по отношение на който не е приложен чл.92, ал.4 от закона. По реда на чл.92, ал.4 от ЗДДС, когато в клетка 80 на СД е посочен данък за възстановяване, лицето следва да подаде заедно със СД и декларация за извършеното приспадане. На тази плоскост, с оглед конкретната хипотеза- непопълнена клетка 80 от СД за данъчен период месец 10.2016 година/, в който смисъл са събраните доказателства по делото и в това число и заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, води до извода, че жалбоподателят не е претендирал, по описания вече законов ред възстановяване на ДДС. Така органите по приходите са разполагали и с другата предвидена възможност в ЗДДС да извършат прихващане на данъка за възстановяване с други изискуеми вземания, събирани от НАП, в случай че се установят такива.

Предвид това, настоящият съдебен състав приема, че не е налице хипотезата на чл.92, ал.1, т.4 и т.5 от ЗДДС, респективно с подаването на СД за периода 01.12.2016г. до 31.12.2016г. не започва да тече предвиденият 30 дневен срок от подаването на СД с вх.№221713772011 от 16.01.2017 година, с изтичането на който законодателят обвързва дължимостта на лихвите и не е налице забава за възстановяването му, считано от 15.02.2017г, тъй като до органите по приходите не е стигнало изявлението на регистрираното лице. Упражняването на правото на възстановяване на надвнесен данък по законоустановения ред е съществено, защото поражда изискуемост на задължението на другата страна в правоотношението.

Разгледано на тази плоскост, настоящият съдебен състав намира, че жалбоподателят не е инициирал производство за възстановяване на ДДС, като не е попълнил клетка 80 от подадената СД за месец 10.2016г., нито са изискани с отделно искане за възстановяване на суми в следващите периоди, за да претендира присъждане на лихва от 15.02.2017г. Такова искане за възстановяване е направено едва на 30.03.2018г. / искане с вх.№ 12-53-06-273/30.03.2018г./ и същата претенция е била удовлетворена с начислени лихви за времето от 18.10.2017г. до 26.04.2018г. т.е. от момента на ефективното внасяне от жалбоподателя на сумата в размер на 392 684,47 лева до момента на окончателното възстановяване.

Съгласно разпоредбата на чл.129 ал.6 от ДОПК недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителните осигурителни вноски се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани

въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи, сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал.1-4 . Цитираната норма разграничава две хипотези, при които началният момент на дължимост на лихвата за забава е различен, в зависимост от това дали внасянето или събирането на недължими суми е въз основа на акт на органа по приходите или не.

В случая не е налице нито една от двете хипотези, тъй като с подадената справка –декларация по ЗДДС от жалбоподателя за данъчен период м.11.2016г. с вх.№ 22171368341/14.12.2016г. /приложена по делото на лист 22 и следващи/ е деклариран резултат – данък добавена стойност за внасяне в размер на 578 283,94 лева, така декларираният резултат участва в процедура по приспадане на основание чл.92 ал.1 от ЗДДС възникнала по отношение на ДДС за възстановяване за месец 10/2016г. /подадена е справка – декларация с вх.№ 22171359348/14.11.2016г. с деклариран резултат – ДДС за възстановяване в размер на 607 118,10 лева. /С подаване на справката –декларация за м.11.2016г. приключва процедурата по приспадане на ДДС за м.10/2016г. с резултат ДДС за внасяне в размер на 441 165,84 лева. Също така е констатирано, че с Решение № 1914/05.12.2017г. на Директора на Дирекция ОДОП С. /лист 41-48 от адм.дело № 11913/2018г. / резултатът за м.10.2016г. е изменен, от ДДС за внасяне в размер на 162 881,90 лева на ДДС за възстановяване в размер на 137 118,10 лева, както и размерът на дължимите лихви от 10 531,98 лева на 79,56 лева.

На 18.10.2017г. от дружеството е внесена сумата в размер на 392 684,47 лева, а остатъкът от дължимия данък / до сумата от 441 165,84 лева/ и дължимата лихва за забава в размер на 37 685,32 лева са прихванати с Решение П-22221218038873-134-001/26.02.2018г. за поправка на Акт за прихващане или възстановяване., издадено от А. Д. – старши инспектор по приходите /приложен на лист 139-157 от адм.дело / 11913/2018г./

Съдът, изцяло споделя изводите на органа издал АПВ и решаващия орган, че липсва правно основание за възстановяване на лихви на лицето от дата преди датата 18.10.2017г. /датата на внасяне на дължимия данък от жалбоподателя/

След като не е налице нито една от двете хипотези на разпоредбата на чл.129 ал.6 от ДОПК, правилно са определени лихви на жалбоподателя от момента на недължимото внасяне – от 18.10.2017г.

Този извод е в унисон и с принципа за санкционния характер на лихвата, залегнал и в общностното право, определящо лихвата като компенсация за неналичността на неправомерно платените суми /Решение от 13.03.2007 г. по дело Т. С. in the T. C. G. L., C-524/04/.

В тази връзка, според настоящия съдебен състав, изводите на издателя на оспорения АПВ, както и на решаващия орган, относно началният момент на определяне на дължимите лихви са правилни и законосъобразни.

В заключение, настоящият съдебен състав прави извода, че оспореният Акт за прихващане или възстановяване № П-22221218122370-004-001/12.07.2018г. е

издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на процесуално-правните и материално-правните разпоредби и целта на закона.

Предвид направеното искане от ответника по жалбата за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и с оглед изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл.8 ал. т.4 от чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения на същия следва да бъдат присъдени разноски на основание в размер на 1007 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК] [населено място] срещу Акт за прихващане или възстановяване № П-22221218122370-004-001/12.07.2018г, потвърден с РЕШЕНИЕ № 1452/21.09.2018г. на Директора на Дирекция“ ОДОП“ –С. към ЦУ на НАП, в частта на отказа за начисляване на лихви по реда на чл.92 ал.10 от ЗДДС и чл.129 ал.5 т.1 и т.2 от ДОПК за периодите от 15.02.2017г. до 18.10.2017г.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] ДА ЗАПЛАТИ на Националната агенция за приходите [населено място] – Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. сумата от 1007 лева (хиляда и седем лева) , представляваща съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 дневен срок от получаване на съобщението от страните.

СЪДИЯ: